

Sõna

*Maa kannab vilja
iseenesest, esmalt
orast, seejärel päid,
seejärel täit nisutera
pea sees. Mk 4:28*

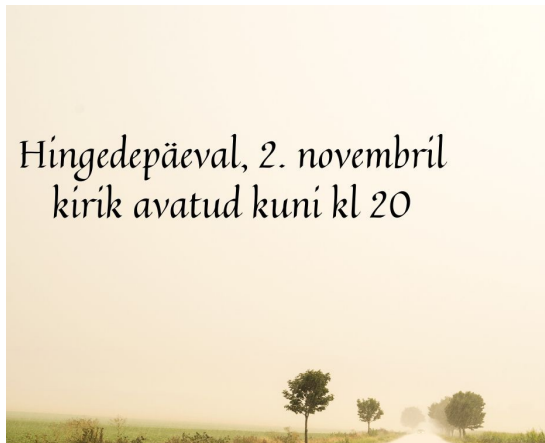
Mõte

Mõnikord võib tunduda, et usk väsib ja nõrkeb. Eriti siis, kui puutume kokku eluraskustega või ärevate sõnumitega maailmast. Või ehk ka vastupidi – usk näib känguvat ka siis, kui elame rahus ja külluses... Jeesus räägib tähendamissõnas iseenesest kasvavast viljast, kuidas uskki kasvab iseenesest. Omad kasvuraskused on alati nagu iga aednik ja põllumees teab. Kuid usk peaks kõigist raskustest hoolimata ikkagi vaid jõudu juurde saama. Ja siis võib taibata, et igat sorti kasuraskused kuuluvad lihtsalt asja juurde...

Palve

Issand Kristus, kasvata meie usku ja usaldust sinu vastu, et me aru saaks ja usaldaks. Et me usaldaks ja aru saaks!
Aamen

Hingedepäeval, 2. novembril
kirik avatud kuni kl 20

Gustav Beermann-pühakodade ehitusmeister

II osa

Käesoleva aasta suvises augusti Elulätte numbris alustasime Põltsamaa koguduse vaimuliku Gustav Beermanni (1832-1917) elu ja tegevuse tutvustamist. Seekord siis jätkame.

1849 aastaks, olles vaid 17-aastane, hakkas Beermann tundma huvi Piibli mõtteloo ja Uue Testamendi tekstide vastu. Eriti huvitanud teda Jeesuse poolt jutustatud tähendamissõnad. Noormehe sooviks oli alustada ka kreeka keele õpinguid, mis õpetajate vähesuse tõttu jäid siiski pooleli. Visa nooruk ei lasknud sellest end heidutada ja jätkas algkeelte uurimist iseseisvalt. Onupoja Johann-Wilhemi mälestuste kohaselt tulnud Gustav kord neljapäeva hilisõhtul sugulase juurde palvega tõlkida emakeelde Jeesuse tähendamissõna noodast. Tõlketöö kestnud varaste hommikutundideni ning noormees jäänud suurest väsimusest magama, pea sugulase põlvedel. Hiljem pealinna õppima suundudes keskendus Beermann arhitektuuri ja ehituskunsti ajaloo õppimisele. Siingi ei teinud sitke noormees endale järeleandmisi.

Põltsamaale tagasi pöördudes alustas ta koguduses tööd diakoni ja hiljem täisajalise õpetajana. Tema juhtnõteks olnud lause: „Teen seda oma isamaa kirikute heaks ja kaitseks.“ (Järgneb...)

Piiblivõti

JORDAANIA KÄÄBUS- VESIPALM

Maailmas arvatakse olevat umbes 2581 palmiliiki. Juba ainuüksi datlipalmi on Pühakirjas mainitud üle 30 korra. Jordaania Kääbus-vesipalm on neist üks pisemaid ja ka vähemtuntumaid. Tegemist on lehtdekoratiivse põõsja liigiga ja nagu nimigi ütleb, asub taime kodumaa Jordaania. Kitsad sulgjad, läikega lehed on helerohelised. Jordaania Kääbus-Vesipalm kuulub lõikheinaliste sugukonda ja on suhteliselt kiire kasvuga. Piibliaegadel kasutati Jordaania Kääbus-Vesipalmi õhuniisutajana kuningakodades. Dekoratiivse taime eripäraks oli see, et taimel oli omadus mullast tulenev ülemäärane niiskus õhku paisata ja seetõttu paleedes olev kõrge temperatuur stabiilsena hoida. Maailmas teatakse olevat umbes 40 Jordaania Kääbus-vesipalmi ristandit. Kunigas Saalomon kasutanud selle taime lehti niinimetatud lehvikuna. Tuntumad ristandliigid Jordaania Kääbus-vesipalmist on veel sulgleheline ja tumeroheliste lehtedega madalam vorm.

Poisid Vanavabriku tänavalt.

XI osa

„Õde, kuidas sa ometi saad niimoodi? Kui kaua sa arvasid nende ostukottidega seal siis istuda? Hommikuni või?“
Toits seisis keset kööki, käed puusas ja vaatas naeruste silmadega mossis Diinat. Neiu hakkas kogeleva: „Toivo..., ma tõesti ei tea kuidas see juhtus? Ma nägin bussijaama ootepaviljonis Holgerit ja me rääkisime ning kui koju jõudsin, avastasin, et maja võtmekimpu ja rahakotti ei ole.“
„See on lihtsalt uskumatu! Ja kui ma ei olekski täna koju tulnud, oleksid seal trepil hommikuni istunud või? Kuigi no jah, söögi ja joogiga poleks sul vist muret olnud.“
„Toits, vend, kuula mind ometi! Ma olen su pärast mures ja Joonase pärast ka. Natuke.“
„Ei ole mingit vajadust pead norgu lasta! Joonas käis juba vana Reaalaine jutul. Härra Tunglale on nüüd kõik teada.“
„Kus sina seda tead?“
„Nägin Joonast. Lonkis teine ennist kaasi-kusse ja siis üle purde. Eks ta siis vana Reaal-aine juurde läkski.“
Diina vaatas üllatusega venna otsa. Mis siin öieti toimus?
„Vend, homme on 31 august. Sa pead hakkama Tartusse minekuks valmista.“
„Kõigepealt Diina, läheme õhtul onu Vahuri ja Joonase poole ja võtame Holgeri ka kampa. Joonas ja see pime noormees peavad saama rahulikult rääkida. Homme söidan motikaga alevisse ja püüan lahvkajuhilt su võtmekimpu ja rahakoti tagasi saada.“
„Mhmm ja sul paistab juba kõik korraldatud olevat?“ küsis Diina huvitunult.
„Loomulikult. Vanavabriku tänava noored nagu me oleme. Peame kokku hoidma ja nüüd kus Pihlaka vanameest ka enam ei ole, peame mõtlema ka Joonasele.“
Diina vaatas venda teatava imetlusega ja hakkas siis toiduaineid paberkotist külmikusse tõstma.
Loomulikult võiski ju olla, et Toitsil oli mingi kaheksas senitundmata meel kuklas, mis lasi tal kõike seda aegaviitmata korraldada ja mõnikord paistis neiu koguni, et vend lihtsalt tegi kõike mingi sujuva sisemise kergusega nagu käigu pealt.
Toits võttis kõõglalaualt ühe füüsikaõpiku ja lehitses seda püstijalu:
„Diina, kas sa ei ole mõelnud, et miks küll peab õppima nii nõmedat ainet nagu füüsika? Parema meelega loeksin läbi päris mitu paksu sõjakangelastest või metsavendadest kirjutatud teost. Need on vähemalt loetavad ja mitte nii paganama tüütud.“
Õde oli jälle vaikinud ja jälgis Toitsi pisut mureliku näoga. Siis küsis ta:
„Kas sa pole siis neisse õpikutesse veel sisse vaadanudki? Armas, armas vend, ma tean, et viimasel ajal on palju

juhtunud, aga kas sa ei võiks kordki eneseharimisele mõelda? Ütlesin juba, et olen su pärast mures. Vaata, Joonase isa Vahur on kunstnik. Mõtle, kui mitu aastat ta pidi harjutama ja Tartus õppima, et teda tõsise kunstnikuna üldse arvestatakse?“

„Tõeliselt tuntuks saab iga kunstnik alati pärast oma surma, kui sedagi. Elu ise on lihtsalt näidanud nii.“

„Ja. Nüüd siis hakkame sinuga alles hari-dusest rääkima, sellest, mis hariduses on oluline ja sellest, mis mitte. Leian, et kui inimene ise tahab kätte võtta, on võimalik kõike omandada.“

Toivo jäi Diinale otsa vaatama:

„Tegelikult ütles kadunud Eedi Pihlakas

täpselt samamoodi, aga ma ei uskunud

teda tookord eriti. Ma ei tea. Vaata,

Holgerit huvitab ajalugu, Joonast

muusika ja raamatud, aga mina tahan

olla tõeliselt vaba. Elada ja vaadata,

mida elul mulle pakkuda on.“

„Vend, sa ajad mulle oma jutuga hirmu

peale. Mis saab olla veel olulisem, kui

mitte haridus ja selle omandamine?“

Toivo Ummelas ei teadnud, mida öele

vastata. Miski tema sees oli eelnevaid

seikulusi arvestades justkui mingi

selguse omandanud, just sellise, millest

kirjutatakse ja jutustatakse suurtes ja

kõlavate pealkirjadega kirjandusteostes.

Aga Toits oli oma noore a kohta

piisavalt rutakas ja ambitsioonikas, et

mitte sellele igapäevaselt mõelda.

Õigupoolest polnud tal selleks aegagi.

Õde Diina pidi ju seda ometi teadma, et

temale, Toivoale pakkusid huvi tehnika,

autod ja sõjakangelaste lood. Elu oli

noormehe jaoks vaid seiklus, millele tuli

anda hinnangid ja tagasisidet vastavalt

sellele, mis oli parajasti juhtunud. Õelgu

ja mõelgu need targad ja haritud mehed

seal raadios ja teatmeteostes mida iga-

nes. See Ummelast praegu ei huvitanud.

Hoopis vastupidi.

„Vend!“

„Mhmm?“

„Ma ei tule sinuga ja Holgeriga Pihlaka

tallu kaasa.“

Tütarlaps haaras laualt ühe vanale

Reaalainele kuuluva loodusteadusse

õpiku ja ruttas oma tuppna.

„Siin saab veel palju huvitavat juhtuma.

Vist. Kummaline, miks ta küll nii ütles?“

mõttes Toivo sõrme huulte tõstes.

Augustikuu viimaste päevade ilm kippus

olema vihmane. Aeg-ajalt piilus küll

päike tumedate pilvede vahelt nii

korra, minuti või paar siit-sealt, aga

saabuva sügise hõngu oli õhus juba

kõikjal tunda. Toivo Ummelas mõtles,

mis hakkab tema õpilase elust Tartust

küll saama ja milliseks kujunevad tema

suhted linnas elava alkoholiõmbelise

tädi Margaretiga. Aga eks olnud ju ka

palju mõelda, kui ees ootas täiesti

uus ning veel täiesti tundmata olukord.

Ummelase peas kerkisid üles nüüd

hoopis teised, palju saladuslikumad

mõtted. Noormees pistis käe vargsi

püksitaskusse ja tõmbas sealt välja vana

tsaariaegse mündi, mille ta oli Eedi

Pihlakale kuuluvast kastist kaasa

võtnud. *Järgneb*